

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar – Jarocka (spr.)

Sędziowie: SO del. Teresa Suchcicka

SA Maria Jolanta Kazberuk

Protokolant: Emilia Janucik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2016 r. w B.

sprawy z odwołania J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawczyni J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 maja 2015 r. sygn. akt III U 741/14

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w punkcie I i poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w ten sposób, że do obliczenia wysokości emerytury J. S. zgodnie z art. 53 ustawy z 17 grudnia 1998 roku uwzględnia okresy składkowe w wymiarze 19 lat 2 miesięcy 17 dni;

II. w pozostałym zakresie apelację oddala;

III. zasądza od J. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sygn. akt III AUa 886/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 18 czerwca 2013 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), przeliczył od dnia 1 kwietnia 2013 roku emeryturę J. S.. Do ustalenia wysokości świadczenia zgodnie z art. 53 ustawy organ rentowy przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 101,13 % i uwzględnił okresy 19 lat i 17 dni (228 miesięcy) okresów składkowych i 1 miesiąc i 12 dni (1 miesiąc) okresów nieskładkowych. Emerytura obliczona przez ZUS na podstawie art. 183 ustawy (20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy) wyniosła 1.096,90 złotych

brutto i była niższa od dotychczas wypłacanej renty, wobec tego podlegała podwyższeniu do kwoty tej renty i wyniosła 1.108,07 złotych brutto.

J. S. w odwołaniu od powyższej decyzji domagała się jej zmiany i doliczenia pominiętych przez ZUS okresów prowadzenia przez nią działalności gospodarczej od dnia 1 lutego 2007 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku oraz okresu świadczenia pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od dnia 25 czerwca 1968 roku do dnia 16 stycznia 1972 roku i w konsekwencji zwiększenia wysokości emerytury. Domagała się również przeliczenia kapitału początkowego z uwzględnieniem w/w okresów oraz okresu zatrudnienia w Wytwórni (...) we W..

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 roku zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 18 czerwca 2013 roku w ten sposób, że przyjął do obliczenia wysokości emerytury J. S. zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresy nieskładkowe w ilości 4 lat, 9 miesięcy i 15 dni (pkt 1) i wniosek J. S. o przeliczenie kapitału początkowego zawarty w odwołaniu przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. (pkt 2).

Wskutek apelacji organu rentowego od wyroku Sądu I instancji, Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 1 października 2014 roku uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Suwałkach. Sąd II instancji wskazał na konieczność rozstrzygnięcia, jakie okresy nieskładkowe i z jakiego tytułu podlegają uwzględnieniu do wysokości emerytury odwołującej, obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej. Ponadto Sąd Apelacyjny wskazał na konieczność ustalenia, czy J. S. domaga się ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego w trybie art. 114 ust. 2 ustawy emerytalnej i w przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie, rozważenia możliwości przekazania żądania w trybie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. do ZUS.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 21 maja 2015 roku oddalił odwołanie (pkt 1), przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniosek J. S. o przeliczenie kapitału początkowego wskazany w odwołaniu (pkt 2) oraz zasądził od J. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3). Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że na podstawie decyzji ZUS z dnia 25 marca 2013 roku, wydanej z urzędu, przyznano J. S. (urodzonej (...)) od dnia 19 marca 2013 roku prawo do emerytury, tj. dnia ukończenia wieku emerytalnego. Wysokość świadczenia została ustalona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. W związku z tą decyzją od dnia 18 marca 2013 roku ustało prawo odwołującej do renty z tytułu niezdolności do pracy. W dniu 24 kwietnia 2013 roku J. S. wystąpiła do ZUS z wnioskiem o przeliczenie emerytury. W zaskarżonej aktualnie decyzji organ rentowy uwzględnił następujące okresy składkowe: od dnia 17 stycznia 1972 roku do dnia 15 czerwca 1985 roku, od dnia 1 grudnia 1992 roku do dnia 31 sierpnia 1993 roku i od dnia 1 stycznia 2008 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku oraz okresy nieskładkowe: od dnia 4 marca 2009 roku do dnia 1 kwietnia 2009 roku i od dnia 14 lutego 2011 roku do dnia 26 lutego 2011 roku. Odwołująca domagała się uwzględnienia do okresów składkowych okresów prowadzenia działalności gospodarczej w latach 2007-2013. Z tego okresu zaskarżoną aktualnie decyzją organ rentowy uwzględnił okres opłacania przez odwołującą składek na ubezpieczenia społeczne tj. od dnia 1 stycznia 2008 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku. Sąd I instancji stwierdził, że z dokumentów rozliczeniowych przedłożonych przez odwołującą oraz opinii biegłej z zakresu finansów i rachunkowości wynikało, że za pozostałe okresy prowadzenia działalności gospodarczej odwołująca opłacała jedynie składki na ubezpieczenie zdrowotne, gdyż tylko do tego ubezpieczenia była zgłoszona. J. S. domagała się również doliczenia do stażu ubezpieczeniowego okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od dnia 25 czerwca 1968 roku do dnia 16 stycznia 1972 roku. Z wyliczeń biegłej z zakresu finansów i rachunkowości wynikało, iż emerytura odwołującej obliczona na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej, przy uwzględnieniu 11 miesięcy okresów uzupełniających, wyniosłaby 1.090,13 złotych brutto. Natomiast bez uzupełnienia stażu o ten okres - 1.096,90 złotych brutto. Na rozprawie w dniu 29 stycznia 2015 roku odwołująca podtrzymała wniosek o ponowne przeliczenie kapitału początkowego. Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 183 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 roku, z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła

wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 albo 2014, wynosi: 1) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 2) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26. Jak stanowi natomiast art. 53 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura wynosi: 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych oraz 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych - z uwzględnieniem art. 55. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Natomiast zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Odnosząc się do żądania odwołującej doliczenia do ogólnego stażu ubezpieczeniowego pominiętego przez ZUS okresu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej Sąd I instancji stwierdził, że z dokumentacji uzyskanej od odwołującej (koperta k. 44) wynikało, iż organ rentowy w tym zakresie uwzględnił wszystkie możliwe do zaliczenia okresy związane z prowadzeniem tej działalności. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 1 pkt 1 okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia, czyli zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych (emerytalnego, rentowych i chorobowego) i opłacanie z tego tytułu należnych składek. W okresach pominiętych przez organ rentowy wnioskodawczyni została zgłoszona tylko do ubezpieczenia zdrowotnego i dlatego okresy te nie mogły podlegać uwzględnieniu. W tym zakresie, zdaniem Sądu Okręgowego, decyzja organu rentowego była prawidłowa. W odniesieniu zaś do żądania odwołującej uwzględnienia do wysokości emerytury okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców, Sąd I instancji wskazał na treść art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe: 1) okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki, 2) przypadające przed dniem 1 lipca 1977 roku okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia, 3) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 roku okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu. Sąd Okręgowy stwierdził, że wskazany przez odwołującą okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców nie miał wpływu na jej prawo do emerytury, ponieważ prawo to zostało jej przyznane z urzędu. Natomiast symulacyjne wyliczenie skutków uwzględnienia wnioskowanego okresu do stażu ubezpieczeniowego w ramach opinii biegłej z zakresu finansów i rachunkowości, wykazało, że nie spowoduje to wzrostu świadczenia odwołującej. Z tych względów decyzja organu rentowego również w tym zakresie była prawidłowa. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy jak w pkt 1 sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., zaś jak w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁰ § 3 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu (pkt 3 sentencji wyroku).

J. S. zaskarżyła powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, a w szczególności niewłaściwe ustalenie, iż w przypadku uwzględnienia okresów uzupełniających zgodnie z art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy uwzględnieniu 11 miesięcy okresów uzupełniających, wynosić ona będzie kwotę niższą niż w chwili obecnej, co jest nielogiczne i niezgodne z obowiązującym prawem, bowiem art. 53 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, iż emerytura zwiększa się o 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych i o 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niewłaściwe uznanie, iż odwołująca nie udowodniła, że opłacała ZUS w pełnej wysokości w okresie od dnia 1 lutego 2007 roku do 31 czerwca 2013 roku, w sytuacji gdy odwołująca przedłożyła dowody zapłaty ZUS oraz pismo z dnia 11 lutego 2013 roku, co powoduje, iż orzeczenie sądowe zostało wydane z naruszeniem art. 233 k.p.c. oraz 231 k.p.c.,

3. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 53 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w wyniku błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania powyższych przepisów, w następstwie dopuszczenie się niewłaściwego uznania, iż opinia, która jest nielogiczna w swojej treści może stanowić dowód w sprawie, co doprowadziło do naruszenia przepisów prawa i skutkowało nieprawidłowym uznaniem, iż pomimo zaliczenia większego okresu nieskładkowego i składkowego emerytura odwołującej nie zwiększyła się.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca domagała się uchylecia zaskarżonego wyroku, ewentualnie jego zmiany i ustalenia emerytury skarżącej w wyższej wysokości oraz zasądzenia od ZUS na rzecz skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, także za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna tylko w niewielkiej części.

Sąd Okręgowy dokonał w przeważającej większości prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwie zastosował przepisy prawa materialnego, tj. przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz wykładnię przepisów dokonaną przez ten Sąd.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że wysokość emerytury J. S. została ustalona na podstawie art. 183 ust. 1 i 5 w/w ustawy. Zgodnie z tym przepisem emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej, urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 roku, z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 albo 2014, wynosi:

1) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Przepis art. 53 w/w ustawy, który stanowi podstawę wyliczenia 20 % emerytury skarżącej stanowi zaś, że emerytura wynosi:

1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55 w/w ustawy.

Natomiast zgodnie z art. 26 ust. 1 w/w ustawy, zgodnie z którym jest ustalone 80 % świadczenia skarżącej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

J. S. domagała się doliczenia przy ustaleniu prawa do emerytury oraz obliczaniu jej wysokości okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od dnia 25 czerwca 1968 roku do dnia 16 stycznia 1972 roku.

Przepis art. 10 ust. 1 pkt 3 w/w ustawy przewiduje, że przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 roku okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe z tym zastrzeżeniem, że uwzględnienie to ma miejsce wówczas, gdy okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury i uzupełnienie to następuje wyłącznie w zakresie niezbędnym.

Uznane przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 18 czerwca 2013 roku, okresy składkowe (w wymiarze 19 lat i 17 dni) i nieskładkowe (w wymiarze 1 miesiąca i 12 dni) nie miały znaczenia dla przyznania odwołującej spornego świadczenia bowiem ma ona przyznane prawo do emerytury mieszanej (80% obliczonej na zasadzie art. 26 i 20% na podstawie art. 53). Uwzględnienie pracy w gospodarstwie rolnym byłoby niezbędne w sytuacji odwołującej, w przypadku przyznania jej emerytury na mocy art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten dotyczy jednak osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku, zaś J. S. urodziła się w (...) roku.

W dalszej kolejności należy stwierdzić, że do skarżącej nie znajduje zastosowania przepis art. 56 ust. 1 w/w ustawy. Stanowi on bowiem, że osobie, której przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględniono okresy pracy w gospodarstwie rolnym określone w art. 10 w/w ustawy, oblicza się wysokość przysługującego świadczenia jako część świadczenia obliczonego w myśl art. 53 w/w ustawy, z uwzględnieniem okresów pracy w gospodarstwie rolnym, proporcjonalnie do udziału okresów składkowych i nieskładkowych w okresie stanowiącym sumę okresów składkowych, nieskładkowych i uwzględnionych okresów pracy w gospodarstwie rolnym. Powtórzyć należy, iż emerytura J. S. nie została ustalona w całości na podstawie art. 53 w/w ustawy. Skarżąca ma przyznane prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 183 ust. 1 i 5 w/w ustawy, która składa się z 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 w/w ustawy oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w/w ustawy. Zatem prawo do świadczenia skarżącej nie zostało ustalone z uwzględnieniem okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

W odniesieniu do J. S. nie znajduje również zastosowania przepis art. 56 ust. 4 w/w ustawy, dotyczący zwiększenia emerytury. Stanowi on, że jeśli okresy składkowe i nieskładkowe nie zostały uzupełnione okresami wymienionymi w art. 10, emerytura ulega zwiększeniu za okres opłacania składek na Fundusz Emerytalny Rolników, Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników i ubezpieczenie emerytalno-rentowe rolników. Okresy składkowe i nieskładkowe skarżącej nie zostały uzupełnione okresem pracy w gospodarstwie rolnym, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3, tj. przypadającym przed dniem 1 stycznia 1983 roku okresem pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16. roku życia. Zwiększenie emerytury skarżącej miałoby jednak miejsce w sytuacji gdyby za ten okres były opłacane składki Fundusz Emerytalny Rolników, Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników i ubezpieczenie emerytalno-rentowe rolników. Składki takie nie były opłacane, co nie było sporne. Z tego względu emerytura skarżącej nie podlega zwiększeniu w oparciu o uregulowanie zawarte w art. 56 ust. 4 w/w ustawy.

W dalszej kolejności należało odnieść się do żądania skarżącej uwzględnienia do stażu ubezpieczeniowego okresu prowadzenia działalności gospodarczej. W zaskarżonej decyzji został J. S. zaliczony okres prowadzenia tej działalności od dnia 1 stycznia 2008 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku. Przedmiotem sporu pozostała natomiast możliwość zaliczenia okresu prowadzenia przez J. S. działalności gospodarczej od dnia 1 lutego 2007 roku do dnia 31 grudnia 2007 roku oraz od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku. Prawidłowo w tym zakresie Sąd I instancji stwierdził, że okresami składkowymi są wyłącznie te okresy prowadzenia działalności gospodarczej, za które została uiszczona składka (art. 6 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy). Stwierdzić należy, iż brak jest możliwości uwzględnienia jako okresu składkowego okresu prowadzenia działalności gospodarczej od dnia 1 lutego 2007 roku do dnia 31 grudnia 2007 roku, ponieważ za ten okres skarżąca opłacała wyłącznie składkę na ubezpieczenie zdrowotne, nie opłacała natomiast składek na ubezpieczenia społeczne. Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja ustala wysokość emerytury na dzień 1 kwietnia 2013 roku, zatem rozważeniu podlegała możliwość zaliczenia do stażu ubezpieczeniowego okresu

prowadzenia przez skarżącą działalności gospodarczej w pierwszych 3 miesiącach 2013 roku. J. S. przedłożyła dowód uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia działalności za miesiąc luty 2013 roku. Organ rentowy zaświadczył natomiast (poświadczenie dla celów świadczeń emerytalno-rentowych z dnia 22 kwietnia 2014 roku), że składki za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 19 marca 2013 roku zostały opłacone. Składki za miesiąc marzec 2013 roku były wymagalne w dniu 10 kwietnia 2013 roku i jak wynika z wyjaśnień ZUS (k. 157) zostały uiszczone w dniu 10 kwietnia 2013 roku, przy czym zgodzić się należy z ZUS, że składki za ten miesiąc nie mogą być uwzględnione do liczenia wysokości emerytury ustalanej w zaskarżonej decyzji na dzień 1 kwietnia 2013 roku. Zatem okoliczność uiszczenia przez J. S. składek za miesiąc luty 2013 roku została udowodniona, natomiast fakt opłacenia składek za miesiąc styczeń 2013 roku potwierdził ZUS w zaświadczeniu z dnia 22 kwietnia 2014 roku (okoliczność przyznana). ZUS nie kwestionował w toku postępowania tego, że skarżąca opłaciła składki za miesiąc styczeń 2013 roku ani też nie podnosił, że wydawane przez ten organ dokumenty są niewiarygodne. Z tych względów ustalony przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 18 czerwca 2013 roku okres składkowy w wymiarze 19 lat, i 17 dni należało ustalić w wymiarze 19 lat, 2 miesięcy i 17 dni, doliczając do niego okres 2 miesięcy, tj. od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 28 lutego 2013 roku. Jak wynika z pisma ZUS, uwzględnienie tego okresu jako okresu składkowego nie powoduje zmiany wysokości świadczenia, bowiem część emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy zwiększy się nieznacznie.

Końcowo należało odnieść się do wyartykułowanego w uzasadnieniu apelacji żądania zaliczenia okresu korzystania z urlopu wychowawczego jako okresu nieskładkowego. Wskazać należy, że skarżąca była uprawniona do renty pod rządami przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, na podstawie których okres urlopu wychowawczego został skarżącej uwzględniony jako okres składkowy. Mimo tego, iż zgodnie z przepisami obecnie obowiązującej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okres urlopu wychowawczego jest okresem nieskładkowym, to okres ten nadal jest zaliczany skarżącej jako okres składkowy, co jest dla niej korzystniejsze. Niemożliwe jest jednak podwójne zaliczenie tego samego okresu do stażu ubezpieczeniowego, zarówno jako okres składkowy na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, jak też jako okres nieskładkowy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak wnosi skarżąca.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zaś jak w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 lipca 2015 roku, uznając, że apelacja w znacznej części była niezasadna. Zmiana wyroku Sądu I instancji dotyczyła tylko zwiększenia okresu składkowego o dwa miesiące, co nie wpłynęło na wysokość świadczenia należnego skarżącej.

A.K.